

kom lidt Trusel i hans Ord, idet han sagde, at det nok skulde blive set, hvem det var, der fyldte Rigsdagstidendens Spalter. Jeg skal dertil sige, at blot der er nogle, der se Rigsdagstidendens Spalter, kunne Vælgerne ogsaa nok se, hvad der staar i de Spalter.

For øvrigt skal jeg ikke trætte Tinget med nogen lang Tale — jeg skal i det Stykke opfylde det ærede Medlem fra Grenaa's Ønske og endog se at gøre det kortere end han —, men jeg vil dog gøre en lille Bemærkning i Anledning af en Ting, der fremkom i den højtærede Konseilspræsidents Tiltrædelsestale. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse 4—5 Linier op. Han siger her: „Det var ikke muligt for Folketinget at ende Forsvarssagens Behandling med at give blank op. Det kan ingen parlamentarisk Forsamling i Verden gøre, og vi kunne det heller ikke.“ Dertil vil jeg sige, at det er ikke rigtigt, og det holder ikke Stik. Thi selv en parlamentarisk Regering kan stille sig Opgaver, der ligge udenfor det Grundlag, fra hvilket den har sin Oprindelse, og det er det, baade den forrige og den nuværende Regering efter min Mening have gjort. De forskellige Partier ere nok repræsenterede, men Repræsentanterne faa i Virkeligheden ikke det Grundsyn ind i Forslagene, som Vælgerne have gjort gældende. Derfor siger jeg, at selv om denne Regering er parlamentarisk, bliver dens Forslag ikke et Udtryk for Vælgernes Ønsker. At der nu laves et Forlig i denne Samling, betyder jo ikke paa nogen Maade, at vi faa en Løsning af Forsvarsspørgsmaalet, det betyder blot, at vi fortsætte den Kamp, som har været ført hidtil. Det er der ogsaa fra alle Sider i denne Sal leveret Bevis for. Derfor synes jeg, at hvis det højtærede Ministerium respekterer Parlamentarismen for Alvor, skulde det have givet blank op i Forsvarssagen og gaaet den Vej, som den højtærede Konseilspræsident anviste, kort forinden han overtog Præsidiat.

Der er af forskellige, særlig af det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), talt om at faa Ro, om, at der skulde blive Ro, naar den Ordning var foretagen, som vi her staa i Begreb med at udføre. Men der er intet, der tyder paa Ro i denne Sag. Højre erklærer jo bestemt, at de 12 Aar, som ere indsatte som Tiden for Københavns Befæstnings Nedlæggelse, ere en direkte Opfordring til Højre om at fortsætte Agitationen for, at den skal blive staaende, og selv Venstrereformpartiet, der

ellers er det rolige Element i disse Dage, er ikke i alle Hjørner saa roligt, som det lyder til her. Saa vidt mig bekendt har den højtærede Landbrugsminister for nylig, saa sent som i Gaar, været oppe i Vendsyssel, og af de Referater, der ere tilflydte Blade, og som jeg har haft Lejlighed til at se, fremgaar det, at den højtærede Landbrugsminister har givet Tilsagn om at ville erobre Vendsyssel tilbage. Den højtærede Landbrugsminister, og selvfølgelig dermed Reformpartiet, kan nok tænke, at naar de ville gøre saa store Erobringer, kan det ikke ske i Fred, det er ganske umuligt. Nej, Ro er der ikke, og naar ærede Medlemmer udtale Ønske om at faa Ro og mene, at der rundt omkring er saa stærkt Begær efter Ro, tror jeg snarere, at det er Ytringer, der udspringe af et Ønske hos de forskellige Folketingsmænd om at faa Ro, og ikke i og for sig et Ønske hos Vælgerne. Vælgerne ville godt have Ro, det indrømmer jeg, men ikke Ro under en hvilken som helst Betingelse.

Der blev af et æret Medlem af Højre, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) sagt om Lovforslaget om Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten, at naar de mere velhavende skulde betale denne Skat, maatte de vel ogsaa have Medbestemmelsesret med Hensyn til, hvorledes Pengene skulde anvendes, ja han gik endog videre og mente, at det var selvfølgelig, at de saa ogsaa maatte have en Hovedindflydelse derpaa. Selvfølgelig skulde de have Medbestemmelsesret, men lige saa selvfølgelig er det, at naar det er vor Overbevisning, at den Maade, hvorpaa de ønske at anvende Pengene, er landsskadelig, ville vi ikke tillade, at de anvende dem paa denne Maade, selv om de betale det hele.

Selve Lovforslaget skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal kun bemærke, at det langt fra er saa ideelt, som det ser ud til. Vel er det de mest velhavende, der skulde betale, men der drages en hel Del af Middelklassen ind under Lovforslagets Rammer. Det bestemmes f. Eks., at en Formue paa 15,000 Kr. er skattepligtig. Det ser jo nok saadan ud, at naar en Mand ejer 15,000 Kr., har han ogsaa Skatteevne, og det har han sikkert ogsaa i Nutiden. Men for det første er der det at bemærke, at det er efter et Skattesystem, som jeg selvfølgelig ikke skal berøre her, men om hvilket jeg tror, at mange, ogsaa af dem, som have været med til at vedtage Skattelovene, ville gøre mig